

Władysław Tatarkiewicz

Filozof i historyk filozofii, estetyk i etyk, historyk sztuki, członek Polskiej Akademii Umiejętności i Polskiej Akademii Nauk. Urodził się w 1886 r. w Warszawie, w rodzinie inteligencko-artystycznej. Jego ojciec był adwokatem, babka nauczycielką, dziadek znanym rzeźbiarzem. W 1905 roku Tatarkiewicz został relegowany ze studiów na Uniwersytecie Warszawskim za udział w strajku studenckim i wyjechał za granicę, kontynuując studia w: Lipsku, Zurychu, Berlinie, Paryżu i Marburgu, gdzie w 1910 roku uzyskał stopień doktora. W 1915 roku został powołany na stanowisko wykładowcy filozofii na nowo otwartym, polskim już, Uniwersytecie Warszawskim. W latach 1919-23 pracował na uniwersytetach we Lwowie, Wilnie i Poznaniu, a od 1923 znów w Warszawie. Autor najpopularniejszego w Polsce podręcznika „Historia filozofii” (dwa pierwsze tomy – 1931, trzeci tom – 1950). W okresie okupacji hitlerowskiej uczestniczył w tajnym nauczaniu akademickim w Warszawie. Po wojnie napisał m.in. książki „O szczęściu” (1947) i „Historia estetyki” (1960-67). W latach 1945-60 wykładał na Uniwersytecie Jagiellońskim.

Pod koniec życia mieszkał głównie w Warszawie i Konstancinie – w willi „Anna” na tzw. osiedlu profesorskim. Do końca życia był aktywny naukowo, publikując prace filozoficzne i wygłaszając liczne odczyty. Bibliografia jego prac liczy ok. 500 pozycji. Zmarł w 1980 r. w Warszawie.